ప్రేమదొంగలు

నెల్లిమర్ల మిల్లు సాయంకాలపు కూత చెవులు గింగురుమనేటట్టు కూసింది.

చంద్రమ్మ ఉలికిపడి ఇసుక తిన్నె మీదనుంచి లేచి, ఏటిలోకి దిగి - కడవ ముంచుతూ - ఆవైపే చూస్తూ, ఎట్టకేలకు, కడవను మోకాలిమీద పెట్టుకుని, ఎదటి ఎర్రని ఆకాశంవైపూ - ఏటిగట్టు మీద మనుష్యులు నడిచే కాలిబాటవైపూ - వెనక్కి తీసుకోలేని చూపులతో చూస్తూ, మజుందారు Lost heart అనే బొమ్మలా అట్లాగే కొంతసేపు నిలిచిపోయింది.

కొంతసేపటికి కడవ బుజానికెత్తుకుని ఏటిగట్టు మీదుగా మిల్లు కూలీల ఇళ్లవెంపు చంద్రమ్మ తొందర తొందరగా నడిచిపోతోంది.

ఒక రైలు. మహావేగంగా - పొగలు కక్కుకుంటూ ఏటి వంతెన మీద గుండెలదిరే చప్పుడు చేస్తూ వెనక్కి విజయనగరం వైపు పరుగెత్తుతోంది చంద్రమ్మ హృదయంలా.

ఆమె నడకలో ఏదో తొట్రుపాటు కనబడుతోంది. అంత చక్కని పాదాల్లో, ఒయ్యారం కనపడవలసిన దానికి బదులు, ఏదో అపశ్రుతిలాంటి ఖంగారు - వినబడుతోంది.

ఆమె వెళ్లి వెళ్లి ఒక తాటాకు ఇంటిముందు ఆగి, కడవ దించుకుని చిన్న అరుగుమీద పెట్టి, ఎందుకో నాలుగువైపులా చూచి గుండె దిటవు చేసుకుని తలుపు తీసి నీళ్లు ఇంటిలో పెట్టింది. అరుగుమీద వున్న పొయ్యిలో నిప్పువేసి, కూటి కుండ కడిగి - అందులో బియ్యం వేసి నీళ్లు పోసింది. నీటిమీద ఏటిగట్టు మీది సిరిశపు పూలు పడి సన్నని రేకులన్నీ విడి నిర్మలమైన నీటిని కలుషితం చేశాయి. విసుగుగా వాటినన్నిటినీ తీసివేసి, కుం

డను పొయ్యిమీద పెట్టి మంట చేస్తూ అరుగుమీద కూర్చుంది.

కాని -

తన స్వచ్ఛమైన మనస్సులో నాలుగు రోజుల నుంచి పడుతూ కలచివేస్తున్న ఆ రంగురంగు కోరికలను - అనుభవాలను - ఎట్లా చేత్తో తీసిపారవేయడం?

అబ్బ!

మిల్లు కూత ఎంత హడావుడి చేసింది! మిల్లు కుయ్యగానే సోములు ఇంటికి పరుగెత్తుకు వచ్చినట్టు, ఇంటి దగ్గర తాను సమయానికి లేనందుకు ధుమధుమలాడుతూ ఏదో అనుమానమే పడ్డట్టు తోచి, నాలుగడుగుల్లో ఇంటికి వచ్చిపడింది.

ఛీ వెధవ మనస్సు - ఎంత ఖంగారు పెడుతుంది! మనిషి మీద మనస్సు ఎంత అధికారం చలాయిస్తుంది. సోములింకా రానేలేదు.

ఈ పాడు తాటాకు ఇల్లూ - కోడిపిల్లలూ - మసి కుండలూ - గంజి కూడూ - మిల్లుకూలి సోములు - ఏమైపోతారో అని పరుగెత్తుకు వచ్చింది. పాపం! ఈ మిల్లునూ - కూలీలనూ - అందులో ముఖ్యంగా సోముల్నీ ఈ ఏరు ఒకనాడు చెప్పకుండా హాఠాత్తుగా పొంగివచ్చి ఎత్తుకుపోతే బాగుండిపోను అన్నంత కోపం వచ్చింది.

నాలుగు రోజుల క్రితం వరకూ - ఈ ఏటి ఒడ్డున చల్లని నిద్రగన్నేరు చెట్ల కింద ఊరికి దూరంగా వున్న కాపురం, ఏట్లో నీటిమీద ఎగిరే ఏట్రింతల పాట - నీట్లో ఈదే బాతుల చిత్రమైన బొంగురు గొంతుకులు - సాయంత్రం మిల్లు పనిలో నలిగి వచ్చిన సోములు మామకు, వేన్నీళ్లు కాచి పోస్తూ, కండలు తేరి, బలిష్ఠమైన అతని ఒళ్ళు నిమురుతూ, ఏవో సాంసారికపు కష్టసుఖాలు మాట్లాడుకునేప్పటి హాయీ, అతని బుజాలకు తగులుతూ కూర్చుని, ఈ ఏటి ఒడ్డున - ఇసకలోనూ గడిపిన రాత్రులూ - ఎంత బాగున్నాయి!

ఇప్పుడంతా విషంలా వుంది.

ఈ సోముల్తో - కూలీతో - గడపడం చేదుచేదుగా గొంతు దిగడం లేదు.

రేపు సాయంత్రం దాకా ఇంతే -

రామతీర్థాల నల్లకొండ లాగా ఈ రాత్రంతా గడవాలి. రేపు పగలంతా తరగాలి. పొద్దు తిరగాలి.

అప్పుడు - ఆ నాజూకు దొరబిడ్డ కనుచూపులో కనపడే ఏటి మలుపు దగ్గర తురాయి చెట్ల చాటుకు వచ్చి ఈల వేస్తాడు. ఏదో పాట పాడుతాడు.

అదీ గుర్తు!

ఆ ఈల వినగానే శరీరానికి కొత్తగా రెక్కలు మొలిచినట్టు - మనస్సు పువ్వుల్లో తేలిపోతున్నట్టు అనిపించి చేతిలో ఏది వుంటే అది విసిరేసి, అడ్డుగా వున్న దాన్ని తోసేసి, పట్టరాని ఉల్లాసంతో, పరుగెత్తబుద్ధి గదా.

పరుగు పరుగున తురాయి చెట్ల దగ్గరకు వెడితే కనపడడు. తీగతీగా ఆకుఆకూ వెదుకుతూ వుండగా ఏ పొదలోనుంచో వచ్చి హఠాత్తుగా కాగలించుకుంటాడు. ఎంత మంచిబట్టలు తొడుక్కుంటాడు! బట్టలన్నీ ఎంచేతో ఘుమఘుమలాడుతూ వుంటాయి.

నా చేతిలో కడవ ఊడలాగి దూరంగా నీటిలోకి విసురుతాడు. పగిలిపోతుందేమో అనే నా భయం చూసి పది కుండల ఖరీదిదుగో అని డబ్బులు ఇవ్వబోతే అతని దర్జా నాకూ వచ్చినట్టుంటుంది. డబ్బులు పుచ్చుకుని ఇసకలోకి విసిరితే నవ్వుతూ నా చేతులు ముద్దుపెట్టుకుంటాడు. నేనే ఏరి జేబులో వేస్తాను. తానే వెళ్లి కడవ తెస్తాడు. ఇసకలో ఆట. గంటలకొద్దీ ఎంత తియ్యగా మాటలాడతాడు. ఎప్పుడూ వినని కొత్త సంగతులు. తనకు రెండు మేడలున్నాయట. తనను నాటకంలో వేషం వెయ్యమని రోజూ పెద్దపెద్ద ఊళ్లనుంచి వంద ఉత్తరాలు వస్తాయట. నాటకానికి వంద రూపాయలు పుచ్చుకుంటాడట. నాటకం అంటే ఏమిటో?

తాను పెళ్లి చేసుకోలేదు తగిన పిల్ల దొరకక. ఇంతవరకూ ఏ పిల్లనూ కన్నెత్తి చూడలేదట. నా అదృష్టం పండింది. ఆ పట్టు బట్టలు, దర్జా, భారీ, చూస్తే నిజంగా దొరబిడ్డ అనిపిస్తుంది.

పెళ్లీ - మగడూ అంటే వెక్కిరింతగా నవ్వుతాడు. చిన్నబోతే ముద్దుపెట్టుకుంటాడు. అబ్బ ఒళ్లంతా వెచ్చగా అయిపోయి ఎటో తేలిపోతూ వుంటుంది. అందం ఎక్కడ వున్నా పువ్వులతో పూజచేస్తాట్ట.

ఈ మాటలతో మనస్సు రెక్కలు కట్టుకుని అతడితో ఎగిరిపోతుంది.

కట్టెమాత్రం తాటాకు కొంపకు చేరుతుంది. సోములు పీక్కుపోయిన మొహంతో అమాయకంగా కనిపిస్తాడు. ఏమీ తెలియదు. పగలంతా మిల్లు పని చేసి సాయంత్రానికి కొంపజేరి 'చంద్రా - కూడెట్టు' అని తిని పడుకుంటాడు. జాలి వేస్తుంది. ఏం చెయ్యను?

పరధ్యానంలో ఈ ఊహ ప్రవాహం విడివడింది. ఎసరు బుసబుస పొంగి పొయ్యి నిండా పడింది. విసుక్కుంటూ తిట్టుకుంటూ మళ్లా తంటాలుపడి మంట చేసింది.

సోములు వచ్చాడు.

చామనచాయగా పొడుగుగా వుంటాడు. సంస్కార హీనమైనా బలమైన చిక్కని శరీరం. కూలీలు తొడుక్కునే మూడు కుట్ల చిన్న చొక్కా తొడుక్కున్నాడు. కళ్లల్లో బాధా,

ఓర్పూ, అమాయకత్వం వేరువేరుగా కాపరం చేస్తున్నాయి.

నెమ్మదిగా ఇంట్లోకి వెళ్లి చొక్కా తీసి, ఒక తాటికమ్మ కాడకు తగిలించి, పాతగుడ్డ ఒకటి పైమీద వేసుకుని, వాకిట్లోకి వచ్చాడు.

"కాసిని ఉడుకు నీళ్లు ఇలా తెచ్చిపెట్టు. ఈ పొద్దు చాలా బద్దకంగా వుంది" అన్నాడు.

చంద్రమ్మ ఇదివరకు వేణ్ణీళ్ళు పెట్టేది. ఈ వేళ లేవు. వంటకే పొద్దుపోయింది. పరధ్యానంగా వుండడాన్ని, పొయ్యి రెండుసార్లు మంటచెయ్యవలసి వచ్చింది.

"ఈయేళ, కూడుడకడవేఁ, గగనవైఁపోయింది. ఏటికెళ్ళు. రేపునుంచి కాస్తాలే..." అంది.

సోములు మారుమాటాడకుండా ఏటికెళ్లి వచ్చాడు.

"చంద్రా! చింతాకు పచ్చట్లో ఉప్పుగల్లేనేదు... ఈ పులుసులో తాలింపులేదు... ఏటే ఈ వంటా?" అన్నాడు పాపం దాకలో పెట్టిన కూడు నములుతూ.

"........."

"........."

"మావాఁ! ఈ పొద్దు నాకు తలనెప్పిగా వుంది... అవతలరుగు మీద, ఆ నులక మంచం వాల్చుకు పడుకో... చాపగుడ్డేసుకుని, నేనీ అరుగుమీద ఒరుగుతా" అంటూ ఈత పాతచాప తీసింది చంద్రమ్మ.

2

శ్రీ చిట్టి వెంకటసీతారామచంద్రబాబు మొన్నమొన్ననే చిదికిపోయిన శృంగివలస కలింగ జమీందారీ కుటుంబానికి చెందినవాడు. ఆయన్ని మిత్రులూ చనువైనవారూ క్లుప్తంగా రాంబాబు అంటారు.

'దారూప్యారీ'లకు, సీమకుక్కలకు, గుఱ్ఱపు పందాలకూ, దినదినమూ కొత్త చవులూరించే శోభన దేవతలకూ, జమీందారీ అంతా ఆహుతి ఐపోగా చెడగా మిగిలిన సుకుమార శరీరంతోనూ, ఒకపాటి కూని రాగంతోనూ శ్రీరామచంద్రబాబుగారు ఆంధ్ర లోకంమీద పడ్డారు. ఏ ఉద్యోగం సంపాదించాలన్నా దరిద్రగొట్టు చదువొకటి అడ్డం వచ్చింది. ఎట్లాగో లోకాన్ని కొట్టుకుతినాలి. తప్పదు. ఇక – అన్ని తరహాలకూ – ముతాలకూ, ఆతిథ్యం ఇచ్చి ఎప్పుడూ సింహద్వారం తెరచి ఉంచింది ఒక్క నాటక రంగం – దాని కడుపు చల్లగా – కనపడింది.

శ్రీరామచంద్రబాబు గారికి నాట్యకళను చేపట్టాలని బుద్ధి తిరిగేటప్పటికి, సరిగ్గా అదే సమయంలో విజయనగరంలో ఉద్భవించిన ఆంధ్రరంగోద్ధారక నాట్యమండలి వారు

శ్రీరాంబాబుగారిని ఆహ్వానించి ఆరునెల్లు ఉచ్చారణ నేర్పి మంచి అభినేతగా తయారు చేశారు. ఆయన దేశంలో పలుతావుల తన అభినయ కౌశలం చూపి 'శృంగారరంగ' అనే బిరుదం పొందారు. ఇప్పుడు చాలామంది స్నేహితులు ఆయన్ను ఆ బిరుద నామంతో 'రంగబాబు' అంటారు.

రంగోద్ధారక నాట్యమండలి వారి నాటకాలు సుమారు రెండు నెలల నుంచి ముమ్మ రంగా జరిగాయి. కంపెనీ మానేజరు గారు మరి రెండు నెలల వరకూ నాటకాలు వెయ్య ము అనీ, నటులు తమ తమ గ్రామాలకు వెళ్ళి రావచ్చుననీ చెప్పి, తలో 50 రూపాయలు ఇచ్చి పంపివేశారు. రంగబాబు శృంగివలస వెళ్లదలచి పోనీ ఒకసారి నెల్లిమర్లలో వున్న మిత్రుణ్ణి చూచి మరీ స్వగ్రామం వెళ్లవచ్చునని నిశ్చయించి నాలుగు రోజులయింది నెల్లిమర్ల వచ్చాడు.

స్నేహితుడు చాలా సంతోషించి రంగబాబును వారం రోజుల వరకూ తన వద్ద వుండిపోవాలని బలవంతం చేశాడు. రంగబాబు మిత్రుడి మాట తీసివేయలేక ఆగాడు. మిత్రుడు ఏదో తొందర పనిమీద గ్రామాంతరం వెళ్ళుతూ సాయంత్రానికి తిరిగి వస్తానని చెప్పాడు.

రంగబాబు... కొంతసేపు ఏదో పుస్తకం చదివి - విసుగు రాగా - ఏటి ఒడ్డుకు షికారు వెళ్లాడు.

మార్చి నెల. ఏరు తక్కువ నీటితో ఇసక పొరలమీదా - గులక రాళ్లమీదా స్వచ్ఛంగా పారుతోంది. కొద్దిగా వెచ్చగిలే ఎండ. చురికి అప్పుడే చల్లబడుతోంది. మంచి గాలి తిరిగి ప్రాణం లేచి వస్తోంది. రంగబాబు నీటికి దగ్గరగా ఇసకలో కూర్చుని ఒక నాటకం పాట సన్నంగా అందుకున్నాడు. సాయంకాలపు గాలి కెరటాల్లో ఆ పాట పరుగెత్తి మొగలి పూల పరిమళంలా ఎక్కడ ప్రాణి వున్నా పట్టి ఆపుతోంది. చుట్టూ వున్న ఆకాశం ఆనంద పులకితమై - ఆ పాట నొక్కుల హాయికి కరిగిపోయింది.

సరిగ్గా అదే సమయంలో అనతిదూరంలో వున్న రేవులో కడవలో నీరు ముంచుకోవ డానికి వచ్చింది ఆ పల్లెటూరి పడుచు చంద్రమ్మ.

నల్లచుక్కల చీరా - సెనగ పువ్వుల రైకా తొడుక్కుంది. నల్లని కేశపాశంలో ఒక తురాయిపువ్వు, ఒక సిరిశపు పువ్వూ పెట్టుకుంది. అస్తమించే సూర్యకాంతిలో ఆమె శరీరంలో యౌవనం మెరుస్తోంది.

చంద్రమ్మ కడవ ముంచి మోకాలిమీద ఉంచింది. కాని బుజానికెత్తుకోలేదు. ఆ పాట వింటూ అతన్ని చూస్తూ బాహ్యప్రపంచం మరిచిపోయింది.

రంగబాబు పాట ఆపి ఆమెను చూచాడు. ఆ చక్కని పల్లెపడుచు అంతవరకూ తన వైపు చూస్తూ - తాత్కాలికంగా చూపులు తిప్పుకోవడం గమనించాడు. రంగబాబు పెద్ద జమీందారు బిడ్డ. చెప్పదగ్గ స్త్రీ వేటగాడు. వలరాజు వల ఒక్కసారి ఎరువు పుచ్చుకు బయలుదేరాడు.

హఠాత్తుగా అతడు సమీపించేసరికి ఆమె కడవ పట్టుకుని ఇసక తిన్నెమీదకు వచ్చింది.

"పిల్లా - పాపం ఒక్కర్తెవూ - కడవ బుజానికి ఎత్తమన్నావా?" కడవ ఎత్తబోయాడు.

కనుకొలకుల్లోంచి అసాధారణంగా చూస్తూ - "వద్దండి - వద్దు, మాకు అలవాటే - ఒంటిగా ఎత్తుకోవడం" ఆకుచాటు మల్లెపూవులా సిగ్గుతో కులికింది.

అతడు వినిపించుకోలేదు. కడవ పట్టి బుజానికెత్తాడు. ఆమె వద్దువద్దంటూ కడవ బుజానికెత్తుకుంది.

అతని మెత్తని వేళ్లు తగిలి ఆమె చెయ్యి ఒణికింది. కుండలో నీళ్లు తొణికి ఆమె అవిక కొంచెం తడిసింది.

"అరే - నీళ్లుజారి తడిసిందా" నవ్వాడు.

"పోనీ...లెండి..." కోపంతో తీపిగా నవ్వింది. అర్థమయింది.

ఎవరి తోవల్లో వాళ్లు నడిచివెళ్లారు.

3

తెల్లవారితే స్వగ్రామం వెళ్లిపోవాలి. రంగబాబు శరీరం ముందుకు - మనస్సు వెనక్కు - ఏమీ పాలుపోవడం లేదు. వచ్చి ఆరు రోజులైంది. సాయంకాలమయేసరికి ఏటిఒడ్డు ఒక రసవద్రంగ స్థలంలా వుంది. ఈరోజున ఏదోఒకటి తేల్చుకోవాలి.

ఆరోజు పగలెట్లాగో గడిచింది.

సాయంకాలయింది. రంగబాబు క్రాపు చక్కగా దువ్వుకుని - లేత ఊదా సిల్కు లాల్చీ తొడుక్కుని - పట్టుగళ్ల లుంగీ కట్టుకుని ఈ రెండ ఉండగానే ఏటిఒడ్డు తురాయి చెట్లదగ్గరకు చేరి, కొంతసేపు పచారుచేసి, ఇసకలో కూచున్నాడు. ఒరిగాడు, తురాయి పువ్వుల ఈనెలు లెక్కపెట్టాడు. గట్టిగా చూపుడువేలూ, బొటనవేలూ వలయంగా చేసి, నాలిక కింద పెట్టి ఊదాడు. మిల్లు కూలీల ఇళ్లవైపు చూస్తూ.

"రాత్తిర్లో మన తోటకాడ - ఒక్కణ్ణీ -

నా తిప్ప-లీశ్వరుడు లేడా" అనే యెంకిపాట అందుకుని ఏటిలో నీరు తాగే ఆవులనూ, నీటిమీద ఎగిరే కాటుక పిట్టలను ఆపివేశాడు.

పాట ముగియలేదు.

ఆకుపచ్చ రంగు నేత చీర కట్టుకుని, బటాణీ చుక్కల తెల్లరవిక తొడుక్కుని తలలో నాగమల్లె పూవులు పెట్టుకొని, నడకను మించిన తొందర, కళ్లలో చూపుతూ వన్నెల చిన్నారి కాపుపడుచు చంద్రమ్మ తురాయి చెట్లకిందకు వాలి ... అప్రయత్నంగానే చప్పట్లు చరిచింది.

అతడు తిరిగి చూడలేదు.

కొండ చరియల మీద నుంచి ఒకవింత హొయలుతో జాలువారే సెలయేటి కన్నె లాగు చంద్రమ్మ గట్టుమీద నుంచి ఇసక తిన్నెల మీదకు చఱ్ఱున ప్రాకింది. రంగబాబు తెచ్చుకొన్న కోపంతో పెదవులు బిగించుకున్నాడు.

తెల్లబోయింది. కంటనీరు పెట్టుకుంటూ, తన సంసారం, మగడు, చుట్టుపక్కలవాళ్లు, అపకీర్తి, తన మనస్సులో నిత్యబాధా, అన్నీ కోలకళ్లలోంచి జాలిగా చూస్తూ చెప్పింది.

అతడు చంద్రమ్మవైపు తిరిగాడు.

నిగనిగ మెరిసే ఆమె తలనూ, నున్నని ఆమె భుజాలను నిమురుతూ, తలలోని నాగ మల్లె పూవులను పుణికి సర్దుతూ, "చంద్రా - రేపు ఉదయం నా ప్రయాణం - ఇంతకంటె ఇక్కడ ఉండడం కుదరదు. నిన్ను విడిచి వెళ్లాలని లేదు. వెళ్లినా, కన్ను మూస్తే నువ్వే ఎదురుగా వుంటావు. ఎవరూ ఇంతగా నన్ను స్వాధీనం చేసుకోలేదు..." అని అతడు చెబుతూండగా ముందు చంద్రమ్మ తెల్లబోయి "అపుడేనా" అని గొంతుకులో ఏదో పట్టు కున్నట్టు మాటాడలేకపోయింది. రంగబాబు లాలనగా దగ్గరగా జరిగి ఒత్తుగా ఆమె గుండెలకు హత్తుకొని అన్నాడు.

"ఎందుకిక్కడ? ఈ మొగుడూ, చాలీచాలిన గంజికూడు, కోడిపిల్లలు, ఛా - ఇక్కడ ఏం బాగుంది? చెప్పు - ఆలోచించుకో - నాతో - ఎన్నో పట్టణాలు - మంచి బట్టలు -నాజూకు వేషం - రాజాభోజనం - నిన్ను, కాలు కిందపెట్టనివ్వను. పువ్వుల్లో నడిపి స్తాను. ఏం? తెల్లవారుజామున మొదటి మిల్లు కూత వెంటనే రోడ్డు మలుపులో సిద్ధంగా వుండు" అరచేతిలో స్వర్గం చూపించాడు. చంద్రమ్మ ఎందుకో వెర్రిగా చూసింది. తన ఇల్లూ - మిల్లూ - సోములూ - గిరగిర తిరిగి ఏటిలోకి ఒరిగిపోతూన్నట్టు కనిపించి ఏడ్వబోయి ఆపుకుని "అమ్మో - నేను రాను" అని నీళ్ళు తిరిగే కళ్ళను పక్కకు తిప్పు కుంది.

"నీకూ ఎవ్వారు లేరు నాకూ..." అంటూ అతడు చెయ్యి పట్టుకు లేవదీశాడు. ఆమె వెన్నలా కరిగిపోయింది.

4

శృంగివలసలో జమీందారుగారి కూలిపోయే మేడలో ఒకవైపు చిన్న కునికే దీపం, రెండు నులక మంచాలు అప్పుడప్పుడు ఒక చంటిపిల్ల ఏడుపూ, నిద్రపోయే ఆ భవనం కలవరింతల్లా - గోచరిస్తుంటాయి. పూర్వం పెద్ద జమీందారు గారు బాగున్నప్పుడు ఆ భాగం వేటకుక్కలు కట్టివెయ్యడానికి, బాతులు, కౌజుపిట్టల నివాసానికీ ఉపయోగించే వారు. కనుక ఇంతకుపూర్వం అక్కడ ఎవ్వరూ కాపురం వున్న జాడ లేదు. ఈమధ్య సుమారు ఏడాదినుంచి ఒక కుటుంబం అక్కడ చేరింది.

ఒకనాడు రాత్రి పది గంటలకు ఆ భాగంలో చిన్న కలవరం బయలుదేరింది.

"వారం రోజులనుంచి మాడుతున్నాం - చంటిపిల్లా నేను - మీరు ఒక్కరోజు తాగుడు బుడ్లకు పెట్టే ఖర్చు మాకు రెండు మూడు రోజులు తిండికి చాలు. నాలుగు రోజులకోసారి మీరు ఇంటికి వస్తూంటే చెప్పుకునే దిక్కు కూడా లేదు. ఎందుకిలా - కోసికోసి చంపడం - ఒక్కసారి నరికి పారెయ్యరాదూ మమ్మల్ని" మాసిన చీరకొంగుతో కళ్ళు తుడుచుకుంటూ అంది. తల అంతా చిక్కులుపడి చెదిరిపోయి వుంది. ఖాయిలా పడ్డట్టు చెక్కిళ్ళు పీక్కుపోయాయి. నులక మంచంమీద పదినెల్ల వయస్సుగల చూటిపిల్ల ఏడ్చే ఓపికలేక మూలుగుతోంది.

రంగబాబు గోడ దగ్గరగా వున్న చాపమీద కూచుని ఒక బుడ్డిలోంచి గ్లాసులోకి ఒంపి తాగుతున్నాడు. సమాధానం చెప్పదలచుకున్నట్టు లేదు. పది నిమిషాలు గడిచాయి.

"పాలులేని ఈ పిల్ల గోడు చూస్తూ నేనింక బతకలేను.. ఇక్కడ ఉండలేను..." అంది పాపం పిల్లపక్క మంచంమీద ఒరుగుతూ.

నిషా బాగా నరాల్లో ప్రవేశించింది.

"ఫో.. కావలిస్తే.. సంపాదించుకు తిను... ఇక్కడ ఉండలేవు... ఔను ఉండలేవు... ఇంకోణ్ణి చూసుకో.. బాగా ఉన్నవాణ్ణి.. పతివ్రత.. పాపం! నేనెన్నోవాణ్ణో.."

చంద్రమ్మ తాచులా లేచింది.

"ఇన్నాళ్లూ తిండిలేకపోతే ఓర్చుకున్నాను. గుడ్డపేలికలు కప్పుకొని మానభంగానికైనా వెరవకండా ఓపికపట్టాను... చంటిపిల్ల పాలకేడిస్తే రక్తం ఓడిచి బతికించాను. ఇదంతా నాకోసం కాదు. నీకోసం. నీమీది వల్లమాలిన మోహంకోసం. నాటకాలంటే - కల్లబొల్లి మాటలంటే - మోసంచేసి ఎదటి వాళ్లని పడగొట్టడమంటే - అప్పుడు నాకు తెలియదు. నీతో ఊళ్ళు తిరిగి రకరకాల మనుషుల్ని చూసి నేనన్నీ నేర్చుకున్నాను.

ఏంలాభం - కళ్లను మిరుమిట్లు గొలిపే నీ డాబువేషాలు, నాటకపు టక్కులు చూసి

ఆ దిక్కులేని అమాయకుడికి ద్రోహం చేసి వచ్చాను.

అందుకు నేనిప్పుడు విచారించను.

నిన్నే నమ్మి, మోహంచేత, అందని కోరికలు తీరుతాయనే దురాశ చేత వచ్చినందుకు ఈనాటికి నోటికి వచ్చినట్టూ అన్నావు. కదూ? నేను తిండికోసం నీతో రాలేదు జ్ఞాపకం తెచ్చుకో. ఆడది మనస్సు ఇచ్చిందంటే తీసుకోడం ఎరుగదు. రోజూ లక్ష గడ్డులు కరుస్తుంది గనక మీ మగజాతి, అంతా అట్లాగే అనుకుంటావు - ఇదిగో పోతున్నాను. ఎందుకోసం? తిండి సంపాదించుకోవడం కోసం కాదు. కుక్కల మాత్రం బతకలేకపోము. ఇప్పుడు నీ దయవల్ల... నీ కన్న దర్జాగా బతకడం నేర్చుకున్నాను.

ప్రేమ పేరు చెప్పి ఏమీ ఎరగని అమాయకురాళ్ల మానం దోచుకునే నీలాంటి దొంగలను చేతనైనంత వరకూ కసితీరా హింసించడానికి - నేనొక అగ్నిహోత్రాన్నయి - మగ మిడతల్ని లాగగలిగినంతగా లాగి బూడిదచేసి ఆరిపోతాను" ఉవ్వెత్తుగా లేచి ఊడిపోయిన జుట్టు ముడివేసుకుంటూ చంటిపిల్లను ఎత్తుకుంది. రంగబాబు చింతనిప్పుల్లాంటి కళ్లను తీవ్రంగా ఎత్తాడు. "నోర్మూయ్ - ముండా - లేచివచ్చిందానికి ఎంత పొగరూ! గుమ్మం దాటితే నరికిపారేస్తాను" అని తూలుతూ లేచి ముందుకు నడిచే ఆమె చేయి పట్టుకు వెనక్కు గుంజాడు. ఆమె అతన్ని గోడపైకి ఒక్కతోపుతోసి ఆడుపులిలా రెండు అంగల్లో వీధిలోకి వచ్చిపడింది.

రంగబాబు విరిగే నిషాలోంచి తెరవలేని కళ్లను తెరవబోతూ "నీగతి... అంతే... చావు" అని నీరసంగా మూలిగాడు.

●●●